

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR BANKO REVOLUT BANK UAB GINČO NAGRINĖJIMO**

2023-10-04 Nr. 429-490
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir banko *Revolut Bank UAB* (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2023 m. sausio 7 d. pareiškėjo mokėjimo kortele *VISA* Nr. (*duomenys neskelbiami*) lėšų gavėjui, t. y. kriptovaliutų keitimo platformai *Guardarian*, buvo atlikta mokėjimo operacija, kurios vertė – 3 600 Eur (toliau – ginčijama mokėjimo operacija).

Tą pačią dieną pareiškėjas kreipėsi į banką ir nurodė, kad galimai tapo sukčiavimo auka. Pareiškėjas nurodė, kad lėšas pervedė, nes norėjo sumokėti už apgyvendinimo paslaugas. Pareiškėjas papildomai paaiškino, kad į nekilnojamojo turto platformą Liuksemburge (www.atgome.lu) išsiuntė užklausą dėl jį sudominusių gyvenamųjų patalpų. Pareiškėjas teigia gavęs informaciją iš tariamo nuomojamų patalpų savininko, kad šios patalpos yra laisvos, todėl, pareiškėjui sutikus jas nuomotis, jam buvo atsiųstas sugeneruotas užsakymas bei nuoroda, per kurią pareiškėjas atliko ginčijamą mokėjimo operaciją. Pareiškėjas teigia, kad pervedęs lėšas negavo jokio patvirtinimo laiško su apgyvendinimo paslaugų aprašymu, todėl suprato, kad tapo sukčių auka.

Atsižvelgdamas į pareiškėjo pateiktus duomenis, bankas pradėjo vidinį tyrimą, kurio metu pats inicijavo lėšų gražinimo (angl. *chargeback*) procedūrą.

Įvertinęs tiek pareiškėjo pateiktus duomenis, tiek iš ginčijamos mokėjimo operacijos lėšų gavėjo gautus duomenis, kurie patvirtina, kad lėšos į lėšų gavėjo sąskaitą buvo tinkamai įskaitytos, 2023 m. vasario 15 d. bankas priėmė sprendimą atmesti lėšų gražinimo prašymą ir atsisakyti pareiškėjui gražinti ginčijamos mokėjimo operacijos metu pervestas lėšas.

Nesutikdamas su banko priimtu sprendimu, 2023 m. vasario 20 d. pareiškėjas pateikė pretenziją, kuria prašė pakartotinai apsvarstyti priimtą sprendimą. 2023 m. vasario 22 d. bankas pateikė atsakymą, kad priimtas sprendimas keičiamas nebus. Pareiškėjas su tuo nesutiko, todėl tarp šalių kilo ginčas.

Kreipimesi į Lietuvos banką pareiškėjas prašo įpareigoti banką gražinti ginčijamos mokėjimo operacijos metu prarastas lėšas, sumokėti pareiškėjui palūkanas už negalėjamą naudotis savo lėšomis ir atlyginti patirtą neturtinę žalą, t. y. 750 Eur. Pareiškėjo teigimu, bankas turėjo atlikti daugiau veiksmų prieš ir po ginčijamos mokėjimo operacijos tam, kad pareiškėjas būtų apsaugotas nuo sukčiavimo atakos. Pareiškėjas nurodo, kad bankas niekaip neinformavo pareiškėjo, kad vyksta sukčiavimo ataka. Pareiškėjo nuomone, pagal pareiškėjo mokėjimo operacijų istoriją ginčijama mokėjimo operacija nebuvo įprasta, todėl banko sistemos turėjo ją sustabdyti, o bankas turėjo įsitikinti, kad lėšos yra pervedamos į saugią sąskaitą. Pareiškėjo teigimu, bankas nesilaikė teisės aktų nuostatų, kurios reglamentuoja pinigų plovimo prevencijos ir apsaugos nuo sukčiavimo reikalavimus. Taip pat pareiškėjas nurodė, kad dėl banko netinkamai atliktų veiksmų patyrė papildomą stresą ir išgyvenimų, todėl bankas privalo pareiškėjui atlyginti ir jo patirtą neturtinę žalą. Pareiškėjo teigimu, bankas, būdamas savo srities profesionalas, privalėjo būti aktyvus ir imtis aktyvių veiksmų tam, kad informuotų pareiškėją apie galimą sukčiavimo riziką bei sustabdytų ginčijamą mokėjimo operaciją.

Atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi bankas nurodo nesutinkąs su pareiškėjo reikalavimu ir prašo jį atmesti. Bankas teigia, kad pats pareiškėjas patvirtino, jog ginčijama mokėjimo operacija buvo atlikta jo paties, todėl mano, kad pareiškėjas davė sutikimą ją atlikti (ji buvo

tinkamai autorizuota). Bankas nurodo, kad ginčijama mokėjimo operacija buvo atlikta el. svetainėje suvedus mokėjimo kortelės duomenis. Be to, mokėjimo kortele inicijuota ginčijama mokėjimo operacija buvo patvirtinta „3D Secure“ metodu. Bankas akcentuoja tai, kad nebuvo užfiksuota jokių techninių ar kitų trikdžių, kurie galėjo turėti įtakos atliekamai ginčijamai mokėjimo operacijai.

Bankas taip pat pažymėjo, kad pagrįstai atmetė lėšų grąžinimo prašymą, nes nustatė, kad paslaugos pareiškėjui buvo tinkamai suteiktos, t. y. lėšos buvo pervestos į kriptovaliutos keitimo platformą, o ginčijama mokėjimo operacija buvo tinkamai autorizuota paties pareiškėjo, todėl bankui negali kilti pareiga grąžinti vykdant tinkamai autorizuotą mokėjimo operaciją pervestų lėšų.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko prižiūrimo finansų rinkos dalyvio galimai padarytu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Nagrinėjamo ginčo atveju tarp šalių nėra ginčo dėl ginčijamos mokėjimo operacijos tinkamo autorizavimo. Pareiškėjas neneigia davęs sutikimą atlikti ginčijamą mokėjimo operaciją, t. y. jis pats inicijavo gavėjui ginčijamą mokėjimo operaciją iš savo sąskaitos banke. Bankas Lietuvos bankui taip pat nurodė, kad pareiškėjo inicijuota ginčijama mokėjimo operacija buvo pareiškėjo tinkamai autorizuota. Kadangi dėl ginčijamos mokėjimo operacijos tinkamo autorizavimo tarp šalių ginčo nėra, sprendime toliau nebus plačiau analizuojamos Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymo nuostatos, reglamentuojančios mokėjimo operacijų tinkamą autorizavimą, ir mokėjimo operacijos autorizavimo aplinkybės, o ginčijama mokėjimo operacija laikytina tinkamai autorizuota.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos, šalių ginčas kilo dėl banko atsisakymo pareiškėjui grąžinti ginčijamos mokėjimo operacijos metu iš pareiškėjo banko sąskaitos nurašytas lėšas pagrįstumo.

Siekiant išspręsti tarp pareiškėjo ir banko kilusį ginčą bei pasisakyti dėl pareiškėjo keliamų reikalavimų pagrįstumo, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar bankas: 1) turi pareigą grąžinti ginčijamos mokėjimo operacijos metu prarastas lėšas; 2) pagrįstai atsisakė grąžinti lėšas pagal lėšų grąžinimo procedūrą; 3) užtikrino banke laikomų pareiškėjo lėšų saugumą; 4) pagrįstai atsisakė pareiškėjui atlyginti neturtinę žalą.

1. Dėl banko pareigos grąžinti pareiškėjui įvykdytos ginčijamos mokėjimo operacijos sumą

Kreipimesi į Lietuvos banką pareiškėjas nurodė, kad bankas turėjo jam grąžinti dėl ginčijamos mokėjimo operacijos prarastas lėšas. Nesutikdamas su pareiškėjo nurodomomis aplinkybėmis, bankas pažymi, kad pats pareiškėjas patvirtinto davęs sutikimą ir atlikęs ginčijamą mokėjimo operaciją pagal tarp šalių sudarytoje sutartyje nustatytą tvarką.

Nagrinėjamo ginčo byloje esminis pareiškėjo reikalavimas bankui yra sugrąžinti pareiškėjo iš banko sąskaitos inicijuotos ir banko įvykdytos ginčijamos mokėjimo operacijos metu prarastas lėšas, kurių negrąžino bankas.

Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad kai įvykdytos visos mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo bendrojoje sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti mokėjimo nurodymo, nesvarbu, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo, įskaitant inicijavimą per mokėjimo inicijavimo paslaugos teikėją, gavėjo ar per gavėją, išskyrus atvejus, kai tai draudžia kiti teisės aktai.

Iš turimų duomenų matyti, kad bankas pareiškėjo autorizuotą ginčijamą mokėjimo

operaciją įvykdė pagal visus pareiškėjo pateiktus duomenis, t. y. tinkamai ir laiku ginčijamos mokėjimo operacijos lėšas pervedė lėšų gavėjui. Kadangi pareiškėjas davė sutikimą įvykdyti ginčijamą mokėjimo operaciją, ją pateikė bankui vykdyti ir bankas ją įvykdė tinkamai, nėra pagrindo teigti, kad bankas nepagrįstai įvykdė pareiškėjo autorizuotą ginčijamą mokėjimo operaciją.

Nustačius, kad pareiškėjo autorizuotą ginčijamą mokėjimo operaciją bankas įvykdė pagrįstai, t. y. atsižvelgdamas į teisės aktų nuostatas, nėra pagrindo pareiškėjo reikalavimą bankui gražinti ginčijamos mokėjimo operacijos metu prarastas lėšas pripažinti pagrįstu.

Vadovaujantis nustatytais aplinkybėmis ir ypač atsižvelgiant į tai, kad banko veiksmai vykdamas pareiškėjo ginčijamą mokėjimo operaciją laikytini teisėtais ir pagrįstais, taigi, atitinkančiais teisės aktų reikalavimus, darytina išvada, kad tenkinti pareiškėjo reikalavimo ir rekomenduoti bankui kompensuoti pareiškėjui jo patirtus nuostolius dėl atliktos ginčijamos mokėjimo operacijos nėra teisinio pagrindo, todėl pareiškėjo reikalavimas atmestinas.

2. *Dėl banko priimto sprendimo atmesti lėšų gražinimo procedūrą pagrįstumo*

Vertinant pareiškėjo keliamo reikalavimo pagrįstumą, svarbu pažymėti, kad papildomos galimybės kortelės turėtojui susigrąžinti pinigines lėšas tų mokėjimo operacijų, kurios yra tinkamai autorizuotos, nustatytos tarptautinių mokėjimo kortelių organizacijos *VISA* produktų ir paslaugų taisyklių vadove (toliau – *VISA* taisyklės), tačiau nei Lietuvos Respublikos teisės aktai, nei Europos Sąjungos teisės aktai nereglamentuoja, kokiomis sąlygomis turi būti vykdomos tokios lėšų gražinimo procedūros. Taigi, banko veiksmai, ginčijant autorizuotas mokėjimo operacijas, reglamentuoti pirmiau minėtose tarptautinių mokėjimo kortelių organizacijos *VISA* taisyklėse, kuriose nustatyti atvejai ir tvarka, pagal kuriuos bankas, gavęs kliento prašymą, gali kreiptis į tarptautinę mokėjimo kortelių organizaciją *VISA* dėl lėšų gražinimo procedūros taikymo.

VISA mokėjimo kortelių organizacijos taisyklių 11.10.2 skyriuje nustatyta, kad lėšų gražinimo ginčas gali būti inicijuojamas, kai kortelės turėtojas negavo prekių ar paslaugų, nes prekių ir paslaugų teikėjas atsisakė suteikti prekes ar paslaugas, už kurias buvo sumokėta.

Bankas atsiliepime pažymėjo, kad pats pareiškėjo vardu inicijavo lėšų gražinimo procedūrą dėl tarptautinių mokėjimo kortelių organizacijos *VISA* kortele atliktos ginčijamos mokėjimo operacijos. Motyvuodamas savo sprendimą atsisakyti gražinti lėšas pagal *VISA* taisykles, bankas nurodo, kad pareiškėjas kreipimesi į banką aiškiai akcentavo, kad negavo paslaugų iš paslaugų teikėjo, tačiau bankas nustatė, kad lėšos buvo sėkmingai pervestos į naudos gavėjų sąskaitą ir jomis lėšų gavėjas turėjo galimybę naudotis.

Atkreiptinas dėmesys, kad bankas pateikė duomenis, kad paslaugos pareiškėjui buvo suteiktos, t. y. lėšos buvo pervestos kriptovaliutų keitimo platformai *Guardarian*, todėl lėšomis lėšų gavėjas turėjo galimybę naudotis. Lietuvos banko vertinimu, atsižvelgiant į tai, galima daryti išvadą, kad bankas, vadovaudamasis *VISA* taisyklių 11.10.2 skyriaus nuostatomis, pagrįstai atsisakė gražinti ginčijamos mokėjimo operacijos metu pervestas lėšas.

3. *Dėl banke laikomų pareiškėjo lėšų saugumo*

Kreipimesi į Lietuvos banką pareiškėjas akcentavo, kad bankas netinkamai vykdė teisės aktuose nustatytas pareigas, neapsaugojo pareiškėjo lėšų, tinkamai neinformavo apie galimą sukčiavimo riziką, todėl pareiškėjas prarado ginčijamos mokėjimo operacijos metu pervestas lėšas.

Kaip minėta pirmiau, nagrinėdamas ginčus Lietuvos bankas neatlieka patikrinimų tam, kad nustatytų, ar nebuvo pažeisti finansų įstaigų veiklai keliami teisės aktų reikalavimai. Lietuvos bankas remiasi ginčo šalių pateiktais konkrečiais įrodymais, kurių pagrindu priima sprendimą.

Pažymėtina, kad vien aplinkybė, jog iš pareiškėjo sąskaitos buvo įvykdyta ginčijama mokėjimo operacija, savaime nepagrindžia fakto, kad banko taikytos klientų lėšų apsaugos priemonės buvo nepakankamos ir (ar) neatitinkančios teisės aktų reikalavimų ir būtent tai galėjo nulemti ginčijamos mokėjimo operacijos įvykdymą.

Duomenų, kad bankas būtų nevykdęs finansų rinką reglamentuojančių teisės aktų reikalavimų ir (ar) nesiėmęs priemonių užtikrinti savo klientų, įskaitant banke laikomas pareiškėjo lėšas, lėšų saugumo, nagrinėjant ginčą nenustatyta. Priešingai, iš byloje turimų duomenų matyti, kad bankas taikė saugesnio autentiškumo patvirtinimo procedūrą, t. y.

užtikrino, kad pareiškėjo atliekama ginčijama mokėjimo operacija būtų papildomai patvirtinta naudojant „3D secure“ metodą (papildomai patvirtinta prisijungiant prie banko programėlės), o pareiškėjui pateiktame pranešime buvo nurodytas lėšų gavėjo pavadinimas. Dėl šios priežasties pareiškėjas turėjo galimybę įvertinti, kam atlieka ginčijamą mokėjimo operaciją, ir, jeigu abejoja, jos neatlikti.

Taigi, galima daryti išvadą, kad šiuo atveju nebuvo nustatyta aplinkybių, kad bankas būtų nesilaikęs teisės aktų ar šalių sudarytos sutarties nuostatų, todėl pareiškėjo pateikti argumentai vertintini kaip nepagrįsti ir yra atmestini.

4. Dėl pareiškėjo bankui keliamo reikalavimo atlyginti neturtinę žalą pagrįstumo

Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.250 straipsnio 1 dalyje yra nustatyta, kad neturtinė žala yra asmens fizinis skausmas, dvasiniai išgyvenimai, nepatogumai, dvasinis sukrėtimas, emocinė depresija, pažeminimas, reputacijos pablogėjimas, bendravimo galimybių sumažėjimas ir kita, teismo įvertinti pinigais. To paties straipsnio 2 dalyje yra įtvirtinta, kad neturtinė žala atlyginama tik įstatymų nustatytais atvejais. Neturtinė žala atlyginama visais atvejais, kai ji padaryta dėl nusikaltimo, asmens sveikatai ar dėl asmens gyvybės atėmimo bei kitais įstatymų nustatytais atvejais.

Teismas, nustatydamas neturtinės žalos dydį, atsižvelgia į jos pasekmes, šią žalą padariusio asmens kaltę, jo turtinę padėtį, padarytos turtinės žalos dydį bei kitas turinčias reikšmės bylai aplinkybes, taip pat į sąžiningumo, teisingumo ir protingumo kriterijus. Teismų praktikoje pripažįstama, kad neturtinės žalos atlyginimą reglamentuojančiose teisės normose nėra nustatyto ribojimo priteisti neturtinę žalą, tačiau neturtinės žalos atlyginimas yra *civilinės atsakomybės forma*, todėl neturtinei žalai priteisti būtina nustatyti visas civilinės atsakomybės sąlygas (neteisėtus veiksmus, priežastinį ryšį, kaltę bei žalą)¹.

Pažymėtina, kad civilinė atsakomybė yra dviejų rūšių: sutartinė ir deliktinė (Civilinio kodekso 6.245 straipsnio 2 dalis). Sutartinė civilinė atsakomybė yra turtinė prievolė, kuri atsiranda dėl to, kad neįvykdoma ar netinkamai įvykdoma sutartis, kurios viena šalis turi teisę reikalauti nuostolių atlyginimo ar netesybų (sumokėti baudą, delspinigius), o kita šalis privalo atlyginti dėl sutarties neįvykdymo ar netinkamo įvykdymo padarytus nuostolius arba sumokėti netesybas (baudą, delspinigius).

Remiantis pareiškėjo nurodytomis aplinkybėmis, nustatyta, kad pareiškėjo reikalavimas yra susijęs būtent su civilinės sutartinės atsakomybės taikymu. Atsižvelgiant į tai, nagrinėjamu atveju reikšminga aplinkybe yra pripažinti duomenys, kad tarp pareiškėjo ir banko buvo sudaryta mokėjimo paslaugų teikimo sutartis.

Pažymėtina, kad šalių sudarytoje sutartyje nėra nustatytos teisės į neturtinės žalos atlyginimą bankui netinkamai įvykdžius iš sutarties kylančius įsipareigojimus. Taigi, remiantis šalių sudarytos sutarties nuostatomis, bankas neturi pareigos atlyginti pareiškėjo prašomos atlyginti neturtinės žalos.

Be to, kaip minėta, remiantis Civilinio kodekso nuostatomis ir jas aiškinančia kasacinio teismo praktika, neturtinė žala gali būti atlyginama ir įstatymuose nustatytais atvejais. Nors pareiškėjas kreipimesi į Lietuvos banką nurodo, kad patyrė neturtinę žalą dėl banko netinkamai atliktų veiksmų, tačiau, kaip minėta, įvertinus ginčijamos mokėjimo operacijos vykdymo aplinkybes ir banko atliktus veiksmus, nebuvo nustatyta, kad bankas nesilaikė teisės aktų reikalavimų ar atliko kitus veiksmus, kurie buvo netinkami ir pareiškėjui galėjo sukelti žalos.

Pareiškėjas teigė, kad dėl prieš jį nukreiptos sukčiavimo atakos patyrė stresą ir neigiamų išgyvenimų, tačiau Lietuvos bankui pateikti įrodymai negali pagrįsti banko veiksmų neteisėtumo, pareiškėjo konkrečios patirtos žalos ir jos dydžio.

Taigi, nagrinėjamu atveju nėra pagrindo teigti, kad pareiškėjas dėl banko veiksmų patyrė fizinį skausmą, dvasinių išgyvenimų, nepatogumų, dvasinį sukrėtimą, emocinę depresiją, pažeminimą, reputacijos pablogėjimą ir pan.

Lietuvos bankui pateikti įrodymai taip pat negali patvirtinti, kad pareiškėjo reikalaujama neturtinė žala jam turi būti atlyginta dėl to, kad ji buvo padaryta dėl nusikaltimo asmens sveikatai ar dėl asmens gyvybės atėmimo.

Apibendrinant aplinkybes, susijusias su pareiškėjo keliamo reikalavimo atlyginti neturtinę žalą pagrįstumu, pažymėtina, kad neteisėti veiksmai ir žala yra būtinosios civilinės atsakomybės sąlygos, t. y., nenustačius neteisėtų veiksmų ir žalos, nėra pagrindo civilinei

¹ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2006 m. birželio 12 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-394/2006.

atsakomybei kilti². Tai reiškia, kad, neįrodžius bent vienos iš nurodytų atsakomybės sąlygų, žalos atlyginimas negalimas, nes žalai atlyginti nėra teisinio pagrindo³. Atsižvelgiant į tai, kad pareiškėjas neįrodė, jog bankas atliko neteisėtus veiksmus ir jie sukėlė pareiškėjui žalą, galima daryti išvadą, kad pareiškėjo keliamas reikalavimas atlyginti neturtinę žalą taip pat yra atmestinas kaip nepagrįstas.

Kadangi tarp pareiškėjo ir banko ginčo dėl ginčijamų mokėjimo operacijų autorizavimo nėra, o Lietuvos bankui nebuvo pateikta objektyvių duomenų, kad ginčijama mokėjimo operacija buvo atlikta netinkamai, taip pat įvertinus tai, kad bankas pagrįstai, vadovaudamasis VISA taisyklių nuostatomis, atmetė pareiškėjo prašymus pradėti lėšų gražinimo procedūrą, o pareiškėjas nepateikė objektyvių duomenų, kad patyrė neturtinę žalą, darytina išvada, kad bankas neturi pareigos pareiškėjui gražinti ginčijamos mokėjimo operacijos metu pervestų lėšų ir atlyginti pareiškėjui jo prašomos neturtinės žalos, todėl pareiškėjo reikalavimai turi būti atmesti kaip nepagrįsti.

Į esminius šalių išdėstytus argumentus atsakyta, o kiti šalių nurodyti argumentai neturi esminės reikšmės sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą⁴.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2011 m. gruodžio 7 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-478/2011; 2012 m. kovo 15 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-94/2012.

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2009 m. vasario 4 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-5/2009; 2010 m. gegužės 24 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-219/2010; 2013 m. gruodžio 4 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-634/2013; kt.

⁴ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.